
Den liden graa Høne

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Den liden graa Høne

4

Den liden graa Høne

Den liden graa Høne

Den lidengraa Høne.

Af Kaj Munk

Nat.d.20.9.1936.[1]

Den gamle Jæger og den unge Hund - aah, hvor havde de glædet sig til den 18. September. Mennesket, fordi den Dag gaar Agerhønejagten ind, og Dyret af ganske samme Aarsag. Rigtignok vidste den unge Hund hverken noget om Dato eller om Hønejagt, hvad det egentlig er for noget; men af alle de Forberedelser, dens Herre hengav sig til, forstod den nok, at det overordentlige var nær: Bøssen fik en ekstra Gang Smøring, de Fedtlæders ligesaa, Brillerne blev beandede og gennempudsede, før de atter forsvandt i Futteralet, og der blev skramlet med Patroner i Mængder, som oversteg alle en ung Hunds Erfaringer ind til i Dag; Jo, jo, det var tydeligt, at et Gennembrud nærmede sig: en Dag, der pludselig vilde afsløre Livets Mening.

Og saa kom da Dagen.

Den gamle Jæger vaagnede 10 Gange en Nat og lo til sidst ad sig selv og tyggede paa et Citat om det unge Hjerte, der glæder sig urolig til Stævnemødets Stund. Kl. 6 var han oppe og ude paa Hosesokker for at tyde Himlens Tegn; overtrukken var den, men med Solglimt ind imellem, og en kraftig, ilsindet Blæst stod stiv. Det kunde blive til, hvad det skulde være: baade blank, blaa Himmel med Sol og friske Aandepust hen over Stubbe og Roer. Eller trættende, irriterende, koldt Blæsevejr, som man klæder sig i for meget for og bliver svedt i og klæder sig af for igen og bliver forkølet i. Eller graa, piskende Dagsregn. Men lad det blive, hvad det vil. For i Dag er det den 18. September, og saa gør hele Resten ikke saa meget. Oven i Købet blev det det første: en straalende Septemberdag med høj, hed Blæst, en Tordenbyge ind imellem i det fjerne, en Skygge for Solen nu og da og ellers klart Vejr og frisk Fært og Dugg til hen imod Middag. Og den gamle Jæger følte Dagen som een lang Triumf, hvor Bøssen føjede sig efter hans Arm og Skulder saa godt som i de unge Dage, sprang op af sig selv, lagde sig til rette, som den skulde, og gik af i det nøjagtigt rigtige Sekund. Den liden graa Høne, den maatte bide i Græsset, hvordan den saa bar sig ad: Om den trykkede til yderste Sekund, om den fo'r op, naar Afstanden var hardtad haabløs, om den gled lige hen over Roebladene, om den kom hvirvlende højt i Luften over hans Hoved, ned maatte den, ned, ned, ned, ned, og det sang af Liv og Ungdom i hans Hjerte.

Og den unge Hund vilde ikke tro sig selv: dér havde den faaet Smæk, naar den rendte efter Hønsegaardens Indvaanere, men nu var det lige med et tilladt at tage en Høne mellem Tænderne, ja, man fik Klap og Ros, naar man greb den efter det festlige Knald og kom bærende højt med den. Selvfølgelig maatte man passe paa: et lille vredt Blik fik man jo, naar man ikke straks kunde skelne Lærkelugt fra Agerhønefært, og en slem Formaningstale blev læst højt for En, hvis man forglemte sin Opdragelse og satte af en Hare. Saa gjaldt det om

at hænge med Ørene og se ynkelig ud. Og saa gik det igen! Varsko! Her laa noget! Bøssen knaldede, dér faldt Hønen, hvor var det nu? Naa dér! Jo, det var vel nok en overdaadig Dag.

Der ligger de nu sammen paa en Grøftekant og deler en Humpel, gør den gamle Jæger og den unge Hund. Solskyer driver dem hen over Hovedet, og de ved godt Samarbejde erhvervede Høns ligger til Parade foran dem. Og begge er de enige med hinanden om, at nu sidder de dér midt i Eventyret.

Kaj Munk.